

Kmalu potem dojde k apnenici tudi nedolžni dvornik ter spoštljivo povpraša delavce, ali so že izvršili kraljevi ukaz. Kažoč na mrtveca, odgovore mu enoglasno, da se je to ravno kar zgodilo.

Ves prestrašen se dvornik vrne. Prišedši domov pove kralju, da se je zgodilo, kakor je bil zapovedal. Kralj se je silno začudil, ko je ugledal mladeniča živega, o katerem je menil, da je že mrtev. Ko natančneje poizve kaj in kako, spozna dvornikovo nedolžnost ter glasno hvali previdnost božjo.

Trije škrjančki.

V jasnih višavah
srečali so se
trije škrjančki.
Prvi je peval
solncu ognjenemu,
drugi je peval
polju rumenemu,
tretji je peval
dobremu Bogu. . .

„Bratca, kaj pevata?“
prašal je zadnji.
„Ah, jaz prepevam
solncu ognjenemu,

solnce ognjeno — naš
car vseoblastni . . .“
Drugi: „Jaz pojem
polju rumenemu,
polje rumeno — naš
dom veličastni . . .“

„Oj, kak se motita!“
vzkliknil je tretji.
„Glejta, jaz pojem
dobremu Bogu:
On nam ustvaril je
solnce ognjeno,
On nam podaril je

polje rumeno —
bratca, zakaj mu ne
pojeta hvale?“ . . .

Pa so se dvigali
bratci škrjančki
više in više —
pred božji prestol:
„Bog, Ti ustvaril si
solnce ognjeno,
Ti nam podaril si
polje rumeno —
vedno Ti pevali
bomo zahvalo . . .“

Marijan.

Modrost v pogovorih, domačih in tujih.

Beseda.

Ena beseda često več škoduje kot toča po deželi.

Beseda enega ni nobenega. (Žal, da je toliko lažnikov na svetu, da je treba prič v zagotovilo resnice, in še te mora prisega siliti k resnici. Tudi v tem smislu: če je v kaki reči ogromna večina v soglasju, se ne ozirajo na posameznika, ki trdi nasprotno.)